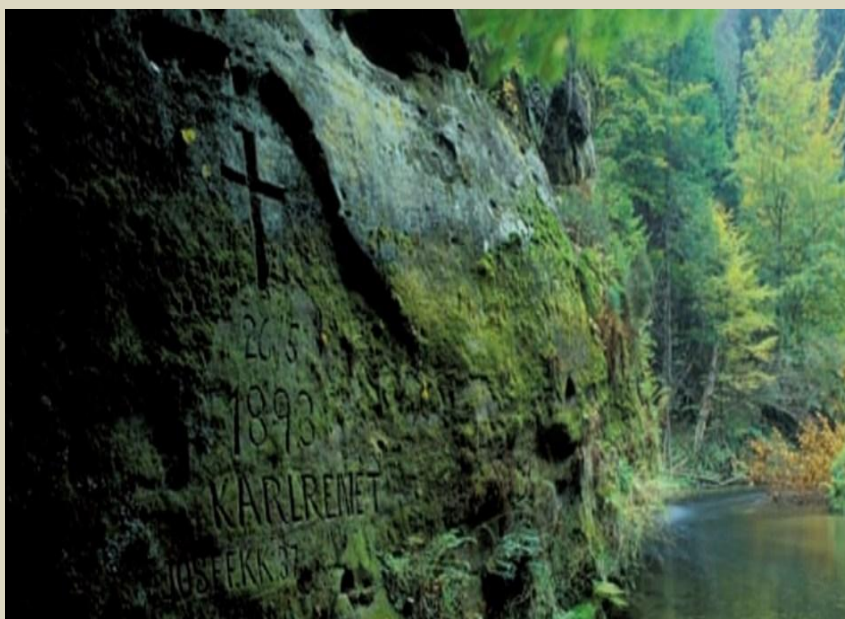

Renetův kříž

Jednoho květnového dne roku 1893 spadl do říčky Kamenice tříletý chlapec. Když ho vytáhli z vody, nejevil známky života... Přesto se stalo něco, co mu opět vlilo krev do žil... Na památku jeho záchránění byl vytesán do skalní stěny nad vodní hladinu kříž s nápisem Karl Renet 26. 5. 1893.

Nedaleko loveckého zámečku Clary-Aldringenů ve Vysoké Lípě, ve staré lesovně pod košatou lípou, žila před sto lety rodina lesníka Reneta.

Na náhorní planině, která k jihozápadu spadá příkře do soutěsky říčky Kamenice, měli Renetovi políčko. Jednoho letního dne roku 1893 pracovala paní Renetová na tomto políčku a její tříletý synek Kája si hrál opodál v trávě. Když paní, zaujatá prací, zvedla zrak, aby se na něj podívala, byl pryč. Začala ho volat a plna strachu se rozběhla ke strži. Její zoufalé volání uslyšeli dřevorubci na druhé straně řeky pod Kamenickou Strání.

Rozeběhli se ke skalnímu výběžku, a když pohlédli dolů k řece, uviděli hluboko pod sebou bezvládné dětské tělíčko unášené proudem k nebezpečným peřejím. Začali rychle sestupovat k řece. Rychlejší byl však patnáctiletý Emil Weigel, chlapec z nedalekého statku na Kamenické Strání. Také on zaslechl volání zoufalé matky a nedbaje nebezpečí seběhl skalami, skočil do vody a plaval ke Kájovu tělíčku.

Zachytil jej na poslední chvíli v místech, kde klidná voda spadá do hučících peřejí. Kája nejevil známky života. Emil si ho naložil na záda a nesl nahoru až na místo, kde se potkal s dřevorubci. Společnými silami se pokusili umělým dýcháním navrátit chlapci život. Podařilo se. Začal dýchat. Přenesli ho do domu záchránce, poslali pro doktora Böhma do Růžové a pro rodiče. Než doktor přišel, byl už malý Kája při plném vědomí, zcela zdrav.

Že pád do strže přežil bez vážnějšího zranění, tomu napomohly skalní římsy porostlé vysokým mechem s jehličím, které několikrát zmírnily pád dítěte. Na památku jeho záchránění byl vytesán do skalní stěny nad vodní hladinu kříž s nápisem Karl Renet 26. 5. 1893.